

Taylı Tayın Tapmasa, Pis Keçər Axır Günü

© Azərbaycan Nağılları. 5 cilddə, 5-ci cild.
Azərbaycan SSR EA Nəşriyyatı, Bakı - 1964

Günlərin bir günü bir siçanla bir qurbağa dost oldular. Onlar o qədər dost idilər ki, bir-birinin səsinə həmişə eşitmək istəyirdilər. Siçan dostunu görmək üçün hər gün çayın qırağına gəlirdi. Amma çifayda, çayın səsi qoymurdu qurbağanın səsinə eşitsin. Bir gün siçan qurbağaya dedi:

—Mən çayın qırağına gələndə sənin səsinə eşitmirəm, səni tapa bilmirəm. Nə eləyək ki, gələn kimi səni tapım.

Qurbağa dedi:

—Gəl uzun ip tapaq. Bir ucunu sənin ayağına bağlayaq, bir ucunu da mənim ayağıma. İplə bir-birimizi asan taparıq.

Qurbağanın tədbirini siçan bəyəndi, dedi:

—Yaxşı tədbir tökdün. Mən gedim ip gətirim..

Siçan özünü bir evə saldı, bir kələf ip gətirdi, ipin bir ucunu özünün, bir ucunu da qurbağanın ayağına bağladı. Bir müddət belə dolandılar, görüşdülər, söhbət elədilər.

Bir dəfə siçan qurbağanın yanına gələndə bir qarğa onu gördü. Göydən şığıdı, onu götürdü, yenə göyə qalxdı. Qurbağa da onunla sallaqlı göyə qalxdı. Adamlar onları görüb çox gülüşdülər. Bir adam dedi:

—Ay axmaq qurbağa, axı sən qarğanın yemi deyilsən, niyə göydə sallaqlı qalmısan?

Qurbağa bunu eşidib dedi:

—Bu mənim başıma, tayım olmayan siçanla dost olduğumdan gəlib. Yaxşı deyiblər: “Taylı tayın tapmasa, pis keçər axır günü”.

Veb direktor: Betti Bleyer

Mətni yığdı: Nərgiz Abadi

Veb üçün hazırladı: Ülviyyə Məmmədova

AZERI.org qoyuldu: oktyabr, 2003-cü il